

متن پرسش

با سلام و عرض تشکر بنده مدتی است دچار حالتی شده ام که نمی دانم راه درمانم چیست. با توجه به اینکه در عرصه ایمان و تقوا در زیر صفر هستم ولی به جای اینکه از نشانه هایی که در دنیا در رابطه ظهور حضرت حجت(ارواحنا له الفدا) آشکار شده خوشحال باشم ناراحتم. دلیل این ناراحتی که به گونه ای عجیب در من ریشه دوانیده این است که از یک طرف در طلب و یا آرزوی جزء اصحاب حضرت و زمینه سازان ظهور ایشان بودن، هستم و از طرفی چون به اوصاف اینان نزدیک نیستم و می پندارم که با ظهور حضرت از این توفیق تاریخی بی نصیب می مانم لذا به حکم حب نفس در باطن آنچنان از این وضعیت خوشحال نمی شوم که داریم به ظهور ایشان نزدیک می شویم و یا به عبارتی این که من الان در زمینه سازی ظهور ایشان نقشی ندارم خیلی آزارم می دهد و الان بیش از یک سال است که از جلوی ذهنم کنار نمی رود. خیلی هم فکر کرده ام و از جنبه های گوناگون عقلا به این نتیجه رسیده ام که باید خوشحال باشم و دعا گوی ظهور ایشان ولی مشکل من این است که این حسی که در بالا گفته ام از درونم کنده نمی شود. لطفا راه حل بفرمایید تا این حس عجیب از درونم پاک شود.

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام همین که انسان متوجه عظمت مقام الهی آن حضرت باشد با ظهور آن حضرت بسیاری از مشکلات روحی اش برطرف می شود، مگر آن جوانانی که در جهت سرنگونی نظام شاهنشاهی تلاش کردند در حدّ حضرت روح الله «رضوان الله علیه» بودند؟ همین که به حقانیت مسیر حضرت روح الله پی بردند و قدم در آن راه گذاشتند انسان دیگری شدند تا آنجا پیش رفتند که به شهید خرازی و شهید همت و شهید باکری تبدیل گشتند، آن هم با آن همه جامعیت در کمال انسانی. پیشنهاد می کنم کتاب «بصیرت و انتظار فرج» را در این رابطه مطالعه فرمایید. موفق باشید